

on no et trobis, l'amant que no coneixis; les flors monstruoses; els perfums que fan delirar; els gats que s'esvaeixen sobre els pianos i que gemeguen com les dones, amb una veu enronquida i dolça!

I tu seràs estimada pels meus amants, i els meus cortisans et faran la cort. Tu seràs la reina dels homes d'ulls verds, als quals jo m'he nuat també al coll en les meves manyagues nocturnes; d'aquells que estimen la mar, la mar immensa, tumultuosa i verda, l'aigua informe i multiforme, els llocs on no es troben, la dona que no coneixen, les flors sinistres que semblen els encensers d'una religió desconeguda, els perfums que torben la voluntat, i els animals salvatges i voluptuosos que són els emblemes de llur folia».

Es per això, maleït i estimat infant manyac, que jo ara estic agegut als teus peus, buscant en tota la teva persona el reflexe de la pavorosa Divinitat, de la fatídica padrina, de la dida emmatzinadora de tots els *llunàtics*.

LA DESESPERACIÓ DE LA VELLETA

L'arrugada velleta es sentí tota rejoyenida en veure aquest bonic infant a qui tothom acarona, a qui tothom vol plaure, aquest bonic ésser tan fràgil com ella, la velleta, i com ella també sense dents i sense cabells.

I ella se li acostà volent-li fer rialletes i postures agradables.

Però el nen, espantat, va debatre's sota les carícies de la pobra dona decrepita, i omplí la casa amb els seus plors.

Aleshores la bona velleta es reclogué en la seva solitud eternal i plorà a un recó tot dient-se: «Ah, per a nosaltres, desgraciades velles fembres, l'edat ens és passada de plaure, fins als innocents; i fem horror als nens petits que nosaltres voldriem estimar.

EMBRIAGUEU - VOS

Es precis d'estar sempre embriac. Tal és la única qüestió. Per a no sentir el pes de l'horrible farcell del temps que doblega la vostra espatlla i us fa inclinar cap a la terra, és precis d'embriagar-vos sense treva.

Però de què? De vi, de poesia, o de virtut, a nostra guisa. Però embriagueu-vos.

I si alguna vegada a les graderies d'un palau, entre l'herba verda d'un fossat, en la solitud melangiosa de la vostra cambra, us desperteu amb l'embriaguesa disminuïda o esvaïda, pregunteu al vent, a l'ona, a l'estel, a l'ocell, al rellotge, a tot el que fuig, a tot el que es plany, a tot el que roda, a tot el que canta, a tot el que parla, pregunteu-li quina hora és; i el vent, l'ona, l'estel, l'ocell, el rellotge, us respondran: «Es l'hora d'embriagarse!» Per no ésser esclaus martiritzats del Temps, embriagueu-vos; embriagueu-vos sense parar! De vi, de poesia, de virtut, a nostra guisa.

DOMENEC GUANSÉ, Trad.

ELS LLIBRES

TOMÁS GARCÉS: «*Paisatges i Lectures*».

En totes les literatures hi ha de tot; des de la prosa picant sensual i aixelabrada de Josep Pla, fins a n'aquesta de Tomàs Garcés, pura i cristal·lina com una dèu, d'una sabor tota mística com la de les pàgines del Kempis. Quina diferència de l'un a l'altre! Quina diferència d'estil i àdhuc d'ideologia! Si és veritat allò de que «l'estil fa l'home», com ha dit algú, cap més exem-

ple com el d'aquests dos escriptors, per a assenyalar una oposició de temperament.

«*Paisatges i Lectures*», és un recull d'impressions de cara a la Natura i de cara als llibres predilectes d'en Garcés, publicades ja l'immensa majoria d'elles. Es l'enamorat del port, de la vall de Núria i de la secular Girona, i d'aquelles *flors del romanceret* que en Garcés glosa d'una manera tan fina! D'entre el